

Uppenbarelseboken 3:14

*”Skriv till församlingens ängel i Laodicea: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, **upphovet** [arché] till Guds skapelse.”*

Enligt denna vers verkar det uppenbart att Jesus är upphovet (ursprunget) till Guds skapelse. Eftersom det handlar om Guds skapelse och att Jesus är *upphovet* till den, blir den logiska slutsatsen att Jesus är den Guden. Det grekiska ordet bakom det svenska ”upphovet” är dock *arché* och förekommer 55 gånger i Nya testamentet. Men inte någonstans i Folkbibeln, förutom i denna vers, har man översatt detta grekiska ord med ”upphovet”. Här har vi ett tydligt exempel på hur bibelöversättningar lätt blir subjektivt påverkade av de som översätter. Mer vanliga sätt att översätta *arché* är med ord som ”begynnelse”, ”början”, ”furste” och ”härskare”. I *New International Version* hittar vi ett sådant exempel:

*”To the angel of the church in Laodicea write: These are the words of the Amen, the faithful and true witness, the **ruler** of God's creation.”* (NIV)

Här framstår Jesus som härskaren över Guds skapelse, vilket är stor skillnad mot att vara upphovet till skapelsen. Faktum är att denna version står i harmoni med en rad andra texter som talar om Jesu rådande (Matt. 28:18; 1 Kor. 15:25-28). I några andra översättningar ser vi istället att Jesus är begynnelsen, det allra första, av allt Gud har skapat:

*”And to the angel of the church of the Laodiceans write, 'These things says the Amen, the Faithful and True Witness, **the Beginning of the creation of God.**'”* (NKJV)

*”And to the angel of the church in Laodicea write: These things saith the Amen, the faithful and true witness, **the beginning of the creation of God.**”*
(American Standard Version)

Studerar vi dessutom Jesu egna ord ser vi att han inte på något sätt identifierade sig själv som skaparen (upphovet) av allt. Istället bekände han att det var Fadern som var Skaparen:

*”Från skapelsens början [arché] gjorde **Gud** dem till man och kvinna. Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött. Så är de inte längre två, utan ett kött.”*¹

*“Det skall i de dagarna komma en sådan nöd att något liknande inte har förekommit sedan **Gud** i begynnelsen [arché] skapade världen, och inte heller skall komma.”*²

*”Då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheternas evigheter. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: 'Du, vår Herre och **Gud**, är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.' ... Och jag såg mitt för tronen och mitt*

---

¹ Mark. 10:6-7

² Mark. 13:19

*ibland de fyra väsendena och de äldste ett **Lamm** stå där, som såg ut att ha blivit slaktat.*"³

Vi kan även utifrån sammanhanget förstå att Jesus inte kan vara upphovet till Guds skapelse och därmed Gud själv. Två verser tidigare, nämligen i Uppenbarelseboken 3:12 sade Jesus följande:

*"Den som segrar skall jag göra till en pelare i **min Guds tempel**, och han skall aldrig lämna det. På honom skall jag skriva **min Guds namn** och namnet på **min Guds stad**, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från **min Gud**, och mitt eget nya namn."*

Om Jesus är upphovet till Guds skapelse, hur kommer det sig då att han använde ord som "min Guds tempel" och "min Guds stad"? Varför sade han inte istället "mitt tempel" och "min stad" om han är den som har skapat både det tempel och den stad han talade om? Dessutom, med tanke på uttrycket "min Gud", hur kan Gud ha en Gud över sig? I slutet på samma kapitel kan vi läsa följande:

*"Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har sekrat och sitter hos min Fader på hans tron."*⁴

Bara den som segrar skall alltså få sitta tillsammans med Jesus på hans tron, *liksom* han själv har sekrat och sitter på sin Faders tron. Detta innebär att om Jesus *inte* hade sekrat hade han inte heller fått sitta på sin Faders tron. Hur är det möjligt för honom att vara Gud, samtidigt som risken att mista platsen på denna tron hela tiden har funnits där? Borde inte istället tronen vara hans av naturen om han är den Guden? Vi bör även ställa oss frågan varför inte hans lärjungar titulerade honom som upphovet till Guds skapelse, om det är så texten för ämnet bör översättas?

*"Sedan de hade blivit frigivna, gick de till sina egna och berättade allt vad översteprästerna och de äldste hade sagt till dem. När de hörde det, ropade de endräktigt till **Gud** och bad: 'Herre, du som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem ... Ja, de gaddade sig verkligen samman i denna stad mot **din helige tjänare Jesus**, som du har smort.'"*⁵

Under denna bön sade lärjungarna att Gud var den "som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem". Däremot titulerade de Jesus som den Gudens "helige tjänare". Logiskt sett går det inte att vara Gud och samtidigt vara en tjänare åt den Guden. Nej, antingen är man Gud eller är man det inte.

---

³ Upp. 4:10-11; 5:6

⁴ Upp. 3:21

⁵ Apg. 4:23-27